

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2946/2018
06.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Драгојевић, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., ..., кога заступа пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог АД „ББ“ са седиштем у ..., кога заступа пуномоћник Јована М. Мемаловић адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4403/2017 од 06.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 06.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4403/2017 од 06.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4403/2017 од 06.07.2018. године усвојена је жалба туженог, укинута пресуда Основног суда Нишу П1 1427/17 од 14.09.2017. године и пресуђено тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца АА из села ..., ..., па је обавезан тужени „ББ“ да тужиоцу солидарно са туженим „ВВ“ АД на име разлике зараде по основу сменског рада за период од 01.04.2013. године до 30.06.2014. године, исплати појединачне месечне износе ближе наведене у изреци пресуде, са законском затезном каматом почев од 15-тог у наредном месецу за претходни месец до коначне исплате, код сваке појединачне исплате. Тужени је обавезан да тужиоцу, на име трошкова поступка, исплати износ од 9.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до коначне исплате, као и износ од 7.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је утврдио да је изјављена ревизија дозвољена, у смислу члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11....55/14), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође, нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 205. истог Закона, на коју се посебно указује у ревизији.

Одлучујући о жалби туженог изјављеној против првостепене пресуде, другостепени суд је, на основу члана 383. став 4. ЗПП заказао главну расправу ради одлучивања о тужбеном захтеву странке, из разлога ближе наведених у другостепеној пресуди.

Према утврђеном чињеничном стању пред другостепеним судом, тужилац је био запослен код „ВВ“ АД ... и обављао је послове радног места – транзитер у Сектору за превоз робе ..., станица ...-... . Радни однос је засновао закључењем уговора о раду 05.02.2003. године, да би касније закључио и три анекса уговора о раду. Обављао је послове са уговореним коефицијентом посла и просечног месечног фонда часова од 174 часова. Уговором о раду је прописано да запослени има право на зараду по основу остварених резултата рада, на увећану зараду, накнаду зараде, накнаду трошкова и друга примања у складу са законом и појединачним колективним уговором, а прописан је и начин утврђивања зараде. На основу одлуке „ВВ“ дошло је до статусних промена код послодавца, тако што су технолошко-пословне целине издвојене и формирана су нова акционарска друштва, између осталог и тужени АД „ББ“ са седиштем у Тужилац је обавештење о преносу уговора о раду код послодавца следбеника, овде туженог, примио 09.08.2015. године, обавештење о понуди за закључење Анекса бр. 4. уговора о раду од 01.09.2015. године тужилац је примио и Анекс уговора о раду закључио 16.09.2015. године. С обзиром да је тужба поднета 02.09.2015. године против туженог „ВВ“ АД ..., након закључења Анекса број 4 уговора о раду са туженим, тужилац је уредио тужбу и проширио је и на туженог „ББ“.

Налазом и мишљењем вештака економско финансијске струке утврђена је разлика по основу увећане зараде између обрачунате и исплаћене од 2% и прописане од 26% за рад у сменама, Законом о раду, а тужени није у колективном уговору ни у уговору о раду приказао да је у структури коефицијента послова исказан сменски рад као категорија, која је од утицаја на висину коефицијента запослених, па и тужиоца. Тужени се није изјаснио на наводе из поднеска тужиоца од 27.07.2016. године и 09.01.2017. године којима је прецизиран тужбени захтев и уређена тужба, као ни на садржину записника о главној расправи од 18.07.2017. године, на којој се тужилац изјаснио о уређењу тужбе.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, а пошто је првостепену пресуду укинуо због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, Апелациони суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу исплати тражене износе на име разлике зараде по основу сменског рада за период од 01.04.2013. године до 30.06.2014. године, и то солидарно са „ВВ“ АД ..., а разлоге другостепеног суда за такву одлуку у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Наиме, правилно је другостепени суд применио материјално право доносећи побијану одлуку, и то директиве број 2001/23 ЕЗ, одредбе Закона о раду („Сл.гласник РС“ број 24/5...75/14), Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ број 36/2011...5/2015), те колективног уговора и упутства о организацији и евиденцији радног времена туженог, које су ближе наведене у образложењу побијане пресуде. У смислу наведених прописа правилно је другостепени суд закључио да није постојала законска могућност да се тужиоцу, који је обављао посао у сменама, на име сменског рада призна само увећање од 2% за рад у сменама, уместо 26% јер тужени рад у сменама није вредновао при утврђивању основне зараде, нити је у уговору о раду наведено да је при одређивању коефицијента посла који тужилац обавља вреднован сменски рад као услов рада. Разлику између исплаћене и припадајуће накнаде за сменски рад судови су утврдили вештачењем од стране вештака економско финансијске струке, па је та разлика и досуђена тужиоцу.

Правилно је другостепени суд, супротно наводима ревизије, утврдио да нема места примени одредбе члана 205. ЗПП, с обзиром да тужилац, у тренутку подношења тужбе у овој правној ствари (02.09.2015. године), није потписао Анекс уговора о раду са АД „ББ“, а што је учинио 16.09.2015. године, након чега је тужбу проширио и на новог послодавца, као следбеника старог-претходног послодавца „ВВ“ АД, при чему се тужени и није противио проширењу тужбе јер се на наводе из поднеска којим је тужба проширена није ни изјаснио.

Супротно наводима ревизије другостепени суд је правилно обавезао туженог да солидарно са „ВВ“ АД тужиоцу исплати досуђени износ. Терет доказивања испуњења обавеза или чињеница које утичу на престанак обавезе леже на туженом (дужнику), а не на повериоцу (тужиоцу). Странка треба да докаже оне чињенице које по материјалном праву имају за последицу добијање спора, па ризик недоказаности сноси странка на којој је лежао терет доказивања. Из члана 231. став 3. ЗПП произлази да је запослени у обавези да докаже своје својство повериоца (да се налази у радном односу и да је радио у сменама – настанак права), а на туженом као послодавцу је обавеза доказивања чињенице која спречава остваривање права или услед које је право престало (да није дужник и да је његова обавеза престала). У конкретном случају, тужени своје тврдње није доказао. Наиме, осим тврдње да деобни биланс између новонасталих предузећа (АД „ГГ“, АД „ДД“ и АД „ББ“) и матичног предузећа (АД „ВВ“) није донет, тужени није пружио било какав доказ о активи новонасталих предузећа и разликама вредности из члана 452. став 1. Закона о облигационим односима и члана 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима, иако се сви евентуални докази налазе код њега, а не код тужиоца. Из наведених разлога, имајући у виду и садржину одредбе члана 147. Закона о раду, тужени јесте пасивно легитимисан у овој парници.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност побијане одлуке, па ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Биљана Драгојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић